

A Prudenci Bertrana

La vida és un problema. Bé. Ja ho sé.
Ésser o no ésser. Hamlet. Shakespeare. Flora
Lluís de Val, o fa plorar. Molt bé.
La vida és un problema per cada hora
o per cada minut. Equació:
la incògnita somriu abans de néixer
o llagrimreja, sola, en un recó.
Li cal, més que no res, vara de freixa
i una gran fe en la caritat de Déu
i vesllumar el fracàs de l'home estòlid.
Al fons del fons la vida és massa breu
i Ponson du Terrail hi juga a bòlit.
Potser no m'entendreu. Qui te raó?
Aixó vull dir: la vida és per jugar-hi.
Hi ha qui s'ho pren amb manta afició.
Altres la passen com un sant rosari
mig adormits, sense pena ni glòria,
obrint la boca i el rau rau al cor,
perquè no han assolida la victòria
d'haver en el cinte una bossanya d'or.
Egoïsmes? Rancors? Passionetes!
! L'home sapiens, l'august, i no res més !
El món plè d'assassins i de poetes
barata llurs misèries pels carrers.
Per ço enyoreu tothora la cinglera
i el còdol i els arboços de l'afrau,
i teniu un poquet, molt poc, de fera,
i si no ho sabeu - un molt d'ocellie blau.
Per ço l'infant que us dorm al cor, vacil·la
tivant l'estel del somniar,
i veieu, entendrit, a la pupilla
de cada bèstia, un home mes humà.

M. Saura

Juny 1.939